

wěrneje pokuty podacž. Šhrystuž njeje ždny k temu sa naš czerpik a wumrjek, so móhli w swojich hrěchach wostacž, kajžž smy, ale je naše hrěchi na swojim czěle sam woprowal na drjewje, so bychmy hrěcham wotemrjeli a prawdosczi žiwi byli. Teho dla žadny czař tař móžnje k pokucze njewoła, kaž swjaty póstny czař. Haj, je-li so móže sčto lěnje wutrobny k pokucze wotewricž, dha je to Knjesowa smjercž. A temu požohnuj nam tón Knjes našch swjaty tekst.

Hebr. 10, 28—31.

„Sčtóz Mójsařowy sakón sacziřnje, dyrbi bjes smilnosce na dweju abo tšjóch swědkow wumrjecž. Sčto dha so wam sda, kař wjele hórščeje schtrařny budže tón hódny, kiž Syna Božeho s nohomaj potepze a teho wotkasanja krej sa njeczistu dzerži, psches kotruž wón je wuřwjeczeny, a kiž Ducha teje hnady hani? Pschetož my snajemy teho, kiž praji: To wjeczenje je moje, ja chzu sapłaczič, praji tón Knjes. A sařo: Tón Knjes budže swój lud řudzič. Trařchna wěz je, sapanucž do teju rukow teho žiweho Boha.“

Bo tutnych řłowach řebi rořpominajmy:

„Čim wjetřcha je Boža hnada pschecziwo nam, čim czeřřchi je našch hrěch pschecziwo Bohu.“

To řo nam rořjařni, hdyž řebi wobhladamy:

1. Božu hnadu, nam řšchesczijanam wopokasanu;
2. našch hrěch, wot naš řšchesczijanow wobeńdženy;
3. našch řud, nam řšchesczijanam pschipo-wjedženy.

Knježe Jesom Šhryschče, ty džeřch sa naš czerpicž a wumrjecž. Ach czeřni naš sa řobu na twój řščiž, řpočč nam hnadu, so swojeho stareho čłowjeka řščižujemy s jeho lořchtami a žadoscžemi. Ach njedaj nam sapanucž do řuda a řatamanřtwa! Twója smjercž budž naše žiwjenje! Hamjeń.